

Hoe groen is onze blauwe planeet?

Vandaag is een bijzondere dag, namelijk mijn dag. Vanaf deze dag moet je ook rekening houden met mij. Ik ben misschien niet de grootste, maar zeker ook niet de kleinste. Het diepste puntje in mij gloeit. Nee, meer zelfs: het kookt. Alles is nog nieuw voor mij. Van het eerste moment dat ik dat ene groot oranje ding zag dat mij langzaam opwarmt en verlicht, tot een veel kleiner grijzig ding dat me op zijn beurt verlicht als dat oranje ding dat niet doet. Eigenlijk kan je me enigszins vergelijken met die twee gedaanten omdat we alle drie bolvormig zijn. Mijn top en mijn bodem zijn ijskoud. Maar wat mij echt uniek maakt, is mijn textuur. Ik ben ongeveer $\frac{3}{4}$ vloeibaar en $\frac{1}{4}$ hard. Blijkbaar noemen ze mij de aarde. Ik voel me bijzonder...

Ik vond dat er iets niet klopte, mijn harde stukken waren te hard en te kaal. Ik besloot een zaadje in de harde massa te leggen. Ik goot er wat van mijn vloeibare stof over. Ik wachtte. Er gebeurde niets. Plots gebeurde er iets: er stond een fragiel dun sprietje recht. Wat later hing er een blaadje aan en nog later was het sprietje geen sprietje meer want het werd groot en donkerder en er kwamen meer blaadjes en vertakkingen aan. Ik vond het zo fascinerend, dat ik meer zaadjes in de grond stopte. Deze keer over mijn hele gedaante. Ja, zelfs op de bodem van de vloeibare massa. Op de ene plaats groeiden ze beter dan op de andere, op sommige plaatsen zelfs helemaal niet. De ene werd groot, de andere klein. De ene ontwikkelde dieprode vruchten, de andere geen. Maar het maakte niet uit want ze verspreidden zich vanzelf. En zo verstreek er veel tijd, maar die verstreken tijd was absoluut niet verloren als je wist wat er komen zou. Ik voelde me apetrots...

Ik ondervond dat elke dag anders was. Gisteren was mijn ene kant aan het genieten van de warmte van de oranje bol en mijn andere kant van mijn vloeistof die op een of andere onverklaarbare wijze uit de lucht neerdaalde, terwijl het vandaag omgekeerd was. Ik ondervond, tot mijn grootste vreugde, dat ik dit alles niet meer alleen met mezelf moest delen. Gisteren voelde ik iets kriebelen. Pootjes betraden me, het waren wezentjes. Maar ik vond het niet erg. Integendeel zelfs, ik verlangde er naar. Ik wilde meer, en meer was niet genoeg. Alsof iemand mijn gedachte kon lezen, voelde ik elke dag meer en meer kriebelen. Ik voelde me levendig...

Ik ontdekte dat de wezentjes zich bliksemsnel uitbreidden. Zowel in aantallen als in soorten, van mijn harde delen tot in de lucht en tot zelfs diep in de vloeistof. Ze waren elk op zich bijzonder. Maar toch was er één heel Merkwaaardige soort. Ze hadden vier poten, maar gebruikten die op een Eigenaardige manier in tegenstelling tot de andere. Twee gebruikten ze om op te staan, wat ik Naar vond en de andere twee gebruikten ze voor van alles en nog wat. Ze waren vanaf het eerste moment Speciaal. Daarom noemde ik ze de MENS. Ik dacht dat deze soort veel nieuws en goeds zou meebrengen, ik zag potentieel in hen. Ik voelde me onsterfelijk...

Ik ben overdonderd door wat de mens tot hiertoe allemaal met mijn bouwstenen heeft bereikt. Hij ontwikkelt de meest onvoorstelbare dingen om zijn bestaan comfortabeler te maken. De mens bouwt zelfs nederzettingen met duurzaam materiaal. Hij kweekt van mijn wezentjes om in leven te blijven. Of ik het erg vind dat hij mijn dierbare sprietjes met blaadjes daarvoor gebruikt? Nee hoor, zolang er maar genoeg overblijft. Of ik het erg vind dat hij mijn dierbare vloeistof vervuilt? Nee

hoor, zolang ze maar... wacht, jawel dat vind ik erg want dat is niet gezond voor de wezentjes in de vloeistof. Of ik het erg vind dat hij mijn atmosfeer vervuult die mijn sprietjes in leven houdt? Ja, want mijn sprietjes moeten goede zuurstof hebben en zichzelf trouwens ook. Maar ik denk dat hij het zelf beseft want ik zie mijn bouwstenen in een nieuw leven, de mens noemt dit proces recycleren of zoiets, ik ben er dol op! Er is slechts één ding dat ik niet tolereer. Dus, alsjeblieft, stop met elkaar zoveel pijn te doen. Maar desondanks voel ik me goed...

De laatste tijd gaat het niet goed met me. Regelmatig krijg ik een hoestbui, wat ik verschrikkelijk vind. Mijn hart breekt als ik zie wat er dan gebeurt. Mijn oppervlak begint te daveren en mijn wezentjes en mensen lijden er onder. Hun nederzettingen storten in elkaar en alles wordt onder het puin bedolven. Ik begrijp het niet, vroeger had ik hier nooit last van. Zou het liggen aan mijzelf? Word ik te oud? Of komt het doordat de mens teveel verwacht van mij? Of denkt hij tegen beter weten in dat ik onuitputtelijk ben, wat ik dus wel ben? Naast mijn hoestbuien heb ik ook geen controle meer over mijn niesbuien. Tot mijn grootste spijt heb ik gemerkt dat mijn top en onderkant aan het verdunnen zijn. En dat die massa zich bij de vloeistof voegt. Maar dat geheel is te veel om te beheersen. Om de zoveel tijd wordt de vloeistof zo hevig, dat ik ze niet meer onder controle krijg en voor ik het weet verzuipt mijn o zo dierbaar land in de vloeistof. Als de vloeistof dan eindelijk wegebt, durf ik niet te kijken. De schade is onvergeeflijk. Ik voel me onhandelbaar...

Ik begrijp het niet. Ik dacht dat, nee ik had gehoopt dat de mens zou zien hoeveel ik lijd. Dat hij iets zou ondernemen om deze toestand te veranderen. Zo kan het niet meer verder! Tot mijn allergrootste teleurstelling wil hij misschien op een andere bol gaan wonen. Wat doe ik toch verkeerd? Ik ben diep ontgoocheld...

Het is te laat, ik krijg mijn hoestbuien en niesbuien niet meer onder controle. Mijn kokende binnenste is aan het opwellen. Ik vrees dat ik op een dag niets meer kan tegen houden. Die dag is helaas in zicht als er niets verandert. Nog nooit voelde ik mij zo ellendig, zo vreselijk ziek. Ik voel me verraden.